

(8.osa, algus Navigaatoris 1/2007)

KAPTENI DIKTATUUR

TEKST **ALAR VOLMER** FOTOD **ERAKOGU**

Eelnevates purjetamiskooli osades oleme kõik teemad pea läbinud ja ega ajakiri peagi olema õpik, nii et seekord kirjutan sellesuvisest kogemusest suhteliselt värske purjetajatega. Sellest, kuidas läbi raskuste moodustus meeskond ja kuidas pingelises võistlusolukorras kired möllasid.

Purjetamine suurema jahiga, kus meeskonnaliikmeid 4-8, ei ole enam mingi naljategemine, vaid tõsine üksteisega arvestamine ja oma oskuste proovilepanek. Harrastusvõistlusi ei võeta muidugi kunagi nii tõsiselt kui olümpiaregatti või võidukihutamist ümber maailma, kuid kaotamine ei meeldi kellelegi ja esimesena finišisse jõudmise nimel tuleb erinevatest inimestest kokku panna üksteist mõistev meeskond.

Natuke lihtsamalt käib asi siis, kui kõigil osalejatel purjetamiskoolid läbitud ja piisavalt meretunde istmiku all, aga alati ei ole see nii. Meri ja purjed tõmbavad võimsalt ligi ja seetõttu võib enamikul avamerejahtidest kohata küll muidu suurepäraseid inimesi, aga nende mereoskused ei tarvitse teab kui suured olla.

VÕISTLUSJAHIL UUES OLUKORRAS

Suve keskpäiku hankis grupp entusiaste, kes kõik vähemal või suuremal määral ka purjetada oskavad, moodsa ja kiire kümne meetrise võistlusjahi koos kõigi sinna juurde kuuluvate võistluspurjedega. See jaht pani nad täiesti uude olukorda: kui varem oldi õnnelikud ka lihtsalt mööda lahte ringi tiirutades ja aeg ajalt pikemaid merematku ette võttes, siis nüüd lubas varustus rinda pista teiste omasuguste ja ka endast tugevamate konkurentidega.

Iga asi tahab aega ja nii ka jahi iseloomu tundmaõppimine. Suve jooksul purjetati erinevate koosseisudega ja kohati ka väga kogenud

roolimeeste käe all, aga sügiseks olid osavamad oskajad kes tööle, kes kuhugi mujale ära kadunud ja hakkama tuli saada ise.

Tuumik oli siiski paigas ning parajalt kogemusi ja võitegi hangitud – ühe kunagi Nõukogudemaa purjetamiskoondisse kuulunud mehe käe võitis jaht koguni Eesti-Soome avamerepurjetamise meistrivõistlused. Ja ega keegi ju latti allapoole tahtnud lasta ja nii kutsutigi sügiste "kolmapäevaregattidele" ikka abiks ka vähe kogenumaid tegijaid ning ka mul oli au ja õnn kutse saada.

Paraku ei kippunud asjad sujuma: küll sattusid soodid reelingute vahelt läbi, küll läksid otsad sõlme ja küll juhtus kõike, mida tavaliselt ainult Murphy seadustes kohtab, aga meelt ei heitnud keegi ning läbi valju kisa ja seletamiste õnnestus jaht tavaliselt siiski ühes tükis finišisse toimetada.

SUVE VIIMANE PURJETAMISVÕISTLUS

Tasapisi aga kindlalt liikus asi siiski paremuse poole, õpiti oma vigadest ja kogenumad näitasid ette, kuidas midagi teha, ning hooaja viimasteks sõitudeks oli saavutatud olukord, kus halsid-paudid juba enam-vähem välja tulid ning ka uhke spinnaker ei olnud enam ristsõnamõistatus, vaid allus meeskonna soovidele.

Ja siis tuli hooaja viimane regatt. Meeskonna tugevdamiseks kutsuti kaasa kunagi väga vingelt sõitnud mees, kes aga paraku juba pikemat aega purjetamist rohkem kalda pealt oli jälginud. Loomulikult oli ta meeskonnas autoriteet, kelle nõuannete ja soovistustega arvestati. Paraku ei osanud tubli tegija aga arvestada jahi kapteni otsustega, vaid korralduste täitmise asemel hakkas hoopis omapoolset nõu kõvahäälselt pakkuma just siis, kui seda enam mitte mingil juhul tegema ei oleks pidanud. Seetõttu tekkis pardal kaos – läbi higi ja vaeva omandatud

Eesti tublimad suurejahipurjetajad Haapsalu Jahil My Car Kapten Mati Sepa juhtimisel 2008. aasta maailmameistrivõistlustel, kus saavutasid 54 osavõtja hulgas 10 koha.

KES ON SOODIMEES, JÄÄGU SOODIMEHEKS,
KES POOTSMAN, JÄÄGU POOTSMANNIKS.
KAPTEN PEAB JULGEMA OTSUSEID
LANGETADA JA NEID KA ELLU VIIA.
DEMOKRAATIA KEHTIB ENNE VÕISTLUST JA
PÄRAST VÕISTLUST, AGA VÕISTLUSE AJAL
KEHTIB PAADIS KAPTENI DIKTATUUR.

meeskonnatöö lagunes, sest ei olnud võimalik aru saada, kelle korraldusi peab täitma, kas kapteni või vana tegija omasid. Kuid ühelgi laeval ei saa olla kahte kaptenit, sest juba Ameerika jalgpalli esimene kuldreegel ütleb, et treeneril on alati õigus, ja teine reegel väidab, et kui treeneril siiski ei ole õigus, tuleb ikkagi järgida esimest reeglit.

Ja poole regati peal olidki tänu kapteni enesekindlusele ja valjuhäälsusele – et mitte öelda sõimule ja röökimisele – rollid paigas ning jahist pigistati välja kõik, mis suudeti. Finišlipu langedes premeeris rasket päevatööd esimene koht ja regativõit.

Loo moraal on lihtne – purjetamine ei ole keeruline, ka väheste kogemustega meeskond võib teha suuri tegusid, kui kõik seda tahavad ning tunnevad, arvestavad ja täidavad meeskonnas oma rolli. Kes on soodimees, jäägu soodimeheks, kes pootsman, jäägu pootsmanniks. Ja kapten peab julgema otsuseid langetada ja neid ka ellu viia. Demokraatia kehtib enne võistlust ja pärast võistlust, aga mitte võistluse ajal – siis kehtib paadis kapteni diktatuur.

Vaatage uusi veeskamiskohti
Navigaatori slipi-kaardilt aadressil
www.ajakirjainavigaator.ee/slipikohad
Slipikaart täieneb pidevalt.

Jätkame Eesti slipikohtade kaardistamist ning kutsume jätkuvalt kõiki asjast huvitatuid üles teatama meile veeskamiskohtadest nii mandri-Eestis, Saaremaal, Hiiumaal kui ka väikesaartel.

Ajakirja Navigaator väljaandja OÜ Heelium jätab endale õiguse avaldada slippide kohta saadetud infot internetis ja enda poolt väljaantavates trükiväljaannetes.

Slipikohast teatamiseks palume saata e-kirja aadressile navigaator@heelium.ee
Kirja tuleks panna: • slipi asukoht • slipi GPS-koordinaadid • slipi kirjeldus • teretulnud on ka fotod.

Agaramad slipikohtadest teatajad saavad premeeritud Navigaatori tasuta aastatellimusega!

